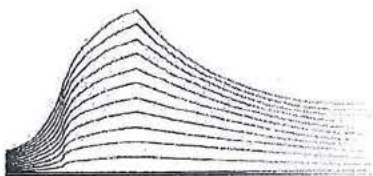

Kopie

Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Arrestnummer 923 / 2021
Repertoriumnummer 2021 / 2711
Datum van uitspraak 18 juni 2021
Rolnummer 2018/CO/768
Notitienummer parket-generaal 2018/VJ11/820 Notitienummer eerste aanleg HV.66.RW.103100/16

x Niet aan te bleden aan de
ontvanger

Bebouwing

Hof van beroep Brussel

Arrest

15e kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

verbeuring

De zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van :

2067

De WOONINSPECTEUR, handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met kantoor te
3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsevest 6 bus 93,

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester _____, loco meester
beiden advocaat te _____

tegen :

2068

wonende te _____ geboren te _____ op _____
beklaagde,
bijgestaan door meester _____ advocaat te _____

*****

1 TENLASTELEGGINGEN

Beklaagd van :

In het gerechtelijk arrondissement Brussel, meer bepaald te _____,

tussen 31 augustus 2015 en 8 december 2016,

terwijl de feiten de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde
misdadig opzet,

op het perceel gelegen te _____ gekadastreerd als
eigendom voor de helft van de huwgemeenschap
en _____ en voor de helft van
ingevolge akte van aankoop verleden door notaris _____ op
12 maart 2012,

bij inbreuk op artikel 5, strafbaar gesteld door artikel 20§1 al 1 van het decreet d.d.
15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, als verhuurder, als eventuele

onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een woning die niet voldoet aan de vereisten van artikel 5 rechtstreeks of via tussenpersoon verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld te hebben met het oog op bewoning,

namelijk 4 appartementen die ongeschikt zijn, waaronder een appartement dat omwille van ernstige veiligheids- en gezondheidsrisico's ook onbewoonbaar is.

Overwegende dat de beklaagde tevens gedagvaard wordt om zich overeenkomstig artikel 20bis van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, te horen veroordelen tot het herstel van de gebreken van de woning, overeenkomstig de herstellvordering van de wooninspecteur van 25 januari 2017.

Overwegende dat de beklaagde tevens gedagvaard wordt om zich overeenkomstig art. 42, 3° en 43 bis SW te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 9.600 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, berekend als volgt: woning 0/01 verhuurd van 1/9/15 tot 7/12/16: 16 maand x 600 euro = 9.600 euro.

*****

2. BESTREDEN BESLISSING

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 19 juli 2018 door de beklaagde;
- 25 juli 2018 door het openbaar ministerie;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel d.d. 28 juni 2018 dat onder meer als volgt beslist :

Op strafgebied

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen in hoofde van beklaagde

Veroordeelt beklaagde wegens de feiten van de tenlastelegging
tot een geldboete van VIERDUIZEND (4.000,00) EURO.

Zegt dat de geldboete van 4.000,00 EUR wordt verhoogd, bij toepassing van de wet op de opdecimen, tot VIERENTWINTIGDUIZEND EUR (4.000 EUR x 6) en vervangen,

bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn, door een vervangende gevangenisstraf van TWEE MAANDEN;

Zegt dat de tenuitvoerlegging van huidig vonnis zal worden uitgesteld gedurende een termijn van drie jaar voor wat de helft van de geldboete van 4.000,00 EUR betreft alsook de ermee overeenstemmende vervangende gevangenisstraf, en dit onder de voorwaarden van de wet betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie;

Verklaart verbeurd in hoofde van beklaagde bij toepassing van de artikelen 42,3° en 43bis van het Strafwetboek, de som van 8.000 EUR, bij equivalent, zijnde het vermogensvoordeel rechtstreeks verkregen uit de bewezen verklaarde misdrijven;

Veroordeelt tot betaling van:

- een bedrag van 25 euro, verhoogd met de opdecimes tot 200,00 EUR, als bijdrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,
- een vaste vergoeding van 51,20 EUR,
- een vergoeding van 20 EUR, als bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,
- de gerechtskosten begroot op 272,87 EUR.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan;

Wat betreft de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering van de Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest ontvankelijk en gegrond als volgt;

Veroordeelt om, met betrekking tot het onroerend goed gelegen te kadastraal gekend onder aan het pand een andere bestemming te geven volgens de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hetzij de woning te slopen, tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen.

Veroordeelt om dit herstel uit te voeren binnen een termijn van maximaal tien maanden vanaf de betekening van dit vonnis, onder verbeurte van een dwangsom van 150 EUR per dag vertraging bij niet uitvoering binnen de voormelde termijn van de hoger vermelde herstelmaatregel, met een maximum aan te verbeuren dwangsommen van 200.000,00 EUR;

Bij gebreke van uitvoering van de voormelde herstelmaatregel binnen de voormelde termijn, machtigt het College van Burgemeester en schepenen van de Stad _____ om van rechtswege in de uitvoering van de herstelmaatregel te voorzien, waarvan _____ alle kosten moet dragen;

Machtigt het College van Burgemeester en schepenen van de Stad _____ om de kosten van herhuisvesting te verhalen op _____ ;

Publicatie

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaardingen vermeld zal worden op de wijze bepaald in de artikelen 3 en 84 van de Hypotheekwet, op kosten van _____

*****

3. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Gehoord het verslag van voorzitter

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagde in haar middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester _____

Gezien de neergelegde conclusies en stukken.

****

4. BEOORDELING

1. _____ Beklaagde _____ en het openbaar ministerie hebben tijdig en vormelijk regelmatig hoger beroep ingesteld. Zij dienden tevens tijdig een grievenformulier in.

Elk van de ingestelde hoger beroepen is ontvankelijk en niet vervallen.

2. _____ Beklaagde _____ geeft in het grievenformulier aan dat zij de beslissingen over de schuld, de straf, de verbeurdverklaring en de herstelmaatregel betwist.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie is een volgberoep en is ook gericht tegen de straftoemeting.

3. Er zijn geen ambtshalve op te werpen middelen.

De feiten van de enige telastlegging zijn correct gekwalificeerd.

De strafbaarstelling van artikel 20, §1, van de Vlaamse Wooncode is met de inwerkingtreding op 1 januari 2021 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021 opgenomen in artikel 3.34 van de Vlaamse Codex Wonen van 2021, dat luidt:

“Als een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen.”

Die actuele strafbaarstelling kent een wijziging ten opzichte van de Vlaamse Wooncode, die van toepassing was in de periode dat de ten laste gelegde feiten werden gepleegd. Waar onder de Vlaamse Wooncode ieder gebrek strafbaarheid meebracht, is dat nu slechts het geval wanneer de woning (of kamer) als niet-conform of overbewoond kan bestempeld worden.

Er is sprake van een ‘conforme woning’ en ‘conformiteit’ indien de woning geen gebreken vertoont die worden vermeld in artikel 3.1, §1, derde lid, 2° en 3°, van de Vlaamse Codex Wonen (artikel 1, §1, 70 en 8°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021), zijnde gebreken van tweede en derde categorie. Gebreken van eerste categorie vormen wel tekortkomingen inzake de woningkwaliteitsvereisten maar brengen op zich geen strafbaarheid mee. Dat is pas anders indien de woning zeven of meer gebreken van categorie I telt, in welk geval dat omgezet wordt in een strafbaar gebrek van categorie II (zie de standaardformulieren van de technische verslagen, gevoegd als bijlagen 4 en 5 bij het Besluit Vlaamse Codex Wonen van 2021).

Er is sprake van een overbewoonde woning indien er een overschrijding is van de bezettingsnorm (vastgesteld met toepassing van artikel 3.1, § 1, vierde lid, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021), die een veiligheids- of gezondheidsrisico of mensonwaardige levensomstandigheden veroorzaakt (artikel 1, §1, 37°, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021).

Hieronder wordt onderzocht of het gebouw en de onderscheiden appartementen waarop de enige telastlegging betrekking heeft, gebreken vertoonden die thans nog de niet-conformiteit en een verbod op verhuren tot gevolg zouden hebben en of er sprake is van overbewoning.

4. Aan beklagde wordt verweten dat zij vier appartementen in een pand te heeft verhuurd zonder dat die voldeden aan de woonkwaliteitsnormen.

Sedert 12 maart 2012 is beklagde samen met haar toenmalige echtgenoot – die niet in de voorliggende zaak werd betrokken –, eigenaar van de helft dat pand; de andere helft is eigendom van die evenmin in de zaak werd betrokken.

Het pand was opgedeeld in vijf appartementen en beklagde woonde zelf met haar kinderen in het appartement op de tweede verdieping; de overige vier appartementen verhuurde zij.

5. De wooninspecteur heeft bij de inspectie van het gebouw op 7 december 2016 vastgesteld dat in het appartement op het gelijkvloers vooraan een risico bestaat op ontploffing of brand, doordat voor de aansluiting van de gasleiding op het fornuis een zwarte flexibel wordt gebruikt, die bovendien geen opschrift van geschiktheid voor gas, noch een geldigheidsdatum draagt.

Daarnaast werden een veiligheidsgevaar vastgesteld wegens onbeveiligde verluchtingsopeningen naar de kelder op het trottoir en een gezondheidsrisico wegens de beschadiging van de asbesthoudende isolatie van de buizen van de centrale verwarming.

Door deze gebreken telde het gebouw als geheel 15 strafpunten.

Deze gebreken zijn onder gelding van de nieuwe regelgeving ingedeeld als gebreken van de tweede categorie (het ontploffingsgevaar) of de derde categorie (het valgevaar en het gezondheidsgevaar).

De vastgestelde tekortkomingen inzake ontploffingsgevaar, veiligheids- en gezondheidsrisico brengen reeds met zich mee dat iedere verhuring of terbeschikkingstelling van een appartement in dat pand strafbaar was.

Dat er geen afzonderlijke vaststellingen gebeurden met betrekking tot drie van de vier verhuurde appartementen, neemt bijgevolg niet weg dat ook de verhuur daarvan in strijd was met de woonkwaliteitsvereisten.

Ook onder de actuele regeling is het pand in zijn geheel dus niet conform en is de verhuur van appartementen in het pand strafbaar.

6. Daarnaast stelde de wooninspecteur in het appartement op het gelijkvloers, achteraan – het enige appartement waarvan tijdens de inspectie de bewoner thuis was en dat bezocht kon worden – meerdere gebreken vast, zoals condenserend vocht en schimmelvorming, valgevaar door ontbrekende trapleuningen, een loden waterleiding, risico op elektrocutie door gebrekkige aarding van stopcontacten en risico op CO-vergiftiging en stelde hij vast dat het pand maar geschikt was voor bewoning door twee personen, terwijl er drie bewoners waren, een koppel met een baby.

De wooninspecteur gaf het appartement 74 strafpunten en het was volgens hem, omwille van de gezondheids- en veiligheidsrisico's, onbewoonbaar.

Uit het feit dat het koppel dat het appartement huurde er samen met hun baby woonde, kan niet worden besloten dat de woning "overbewoond" was, in die zin dat de overschrijding van de bezettingsnorm van twee personen in dit geval een veiligheids- of gezondheidsrisico of mensonwaardige levensomstandigheden zou hebben veroorzaakt.

Evenwel zijn de aangehaalde gebreken onder gelding van de nieuwe regelgeving ingedeeld als gebreken van de tweede categorie en blijft de verhuur van dit appartement dus ook strafbaar, zelfs abstractie gemaakt van de algemene gebreken die het pand in zijn geheel onverhuurbaar maken.

7. Het verweer van beklaagde comt erop neer dat zij van
geen van de gebreken op de hoogte was en dat zij er bij de aankoop van het pand
van uitging dat dit aan alle normen voldeed. Volgens haar kwam het aan de
verkoper toe om alle installaties te laten keuren en had de notaris dit bij de verkoop
moeten controleren.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Beklaagde wist op het ogenblik dat zij mede-eigenaar werd van
het pand, met de bedoeling delen ervan te verhuren, dat zij de verplichting had om

ervoor te zorgen dat de appartementen veilig en zonder gezondheidsrisico's konden bewoond worden.

Bovendien bewoonde zij op het ogenblik van de feiten zelf het gebouw, zodat zij zeer goed wist wat de toestand ervan was.

Dat beklagde voor haarzelf en haar kinderen geen graten zag in de verouderde en gevaarlijke staat van onderdelen van het gebouw, doet niets af aan die verplichting die zij tegenover de huurders had.

Beklaagde heeft wetens en willens de feiten van de enige telastlegging begaan.

8. De bewezen verklaarde feiten vormen een zeer ernstige inbreuk die de fysieke en psychologische integriteit van de slachtoffers bedreigt. Zij hebben potentieel zwaarwichtige gevolgen voor de gezondheid en het leven van de bewoners.

Beklaagde heeft een maximale opbrengst willen halen uit het pand zonder enige investering te doen om onveilige, gebrekkige of sterk verouderde elementen in de woning – zoals de stopcontacten, de gasaansluiting, de beschadigde asbesthoudende isolatie, de loden waterleiding, enzovoort – te verhelpen.

Bij de bestraffing houdt het hof rekening met de gevaarlijke situatie die beklagde aldus heeft gecreëerd en de lange duur van de inbreuken. Een strenge bestraffing is nodig om beklagde het inzicht bij te brengen dat het verwerven van een inkomen uit de verhuur van woonegelegenheden, nooit ten koste mag gaan van de veiligheid en de gezondheid van de huurders en om herhaling te voorkomen.

In het voordeel van beklagde spreekt dat zij, op drie veroordelingen wegens verkeersinbreuken na, een gunstig strafrechtelijk verleden heeft.

Rekening houdend met al die elementen, acht het hof de door de eerste rechter bepaalde geldboete een voldoende en gepaste bestraffing.

Beklaagde verkeert nog in de voorwaarden om van een uitstel van tenuitvoerlegging te genieten. Dat kan voor een deel van de geldboete toegestaan worden, als bijkomende aansporing voor beklagde om zich strikt aan de wetgeving te houden.

9. Het openbaar ministerie vordert schriftelijk de verbeurdverklaring lastens beklagde van de vermogensvoordelen die zij heeft verworven met het bewezen misdrijf van verhuur van de appartementen die niet aan de woonkwaliteitsnormen voldeden.

De eerste rechter heeft, rekening houdend met een maandelijkse huurprijs van 600 euro per maand voor het appartement op het gelijkvloers vooraan, een totaal bedrag van 8.000 euro verbeurd verklaard. Terecht heeft de eerste rechter geen rekening gehouden met de inkomsten van de verhuur van de andere appartementen; van de huurprijs van die andere appartementen is geen enkel gegeven bekend en het komt niet aan het hof toe hierover te gissen.

Het hof bevestigt de verbeurdverklaring tot beloop van 8.000 euro, om beklagde de voordelen te ontnemen die zij met de wederrechtelijke verhuur heeft verworven en opdat zij zou inzien dat geen geld kan worden verdiend aan de verhuur zonder de noodzakelijke investeringen te doen die de veiligheid en gezondheid van de bewoners garanderen.

Beklaagde heeft geruime tijd inkomsten genoten uit de verhuur en er is geen reden om aan te nemen dat de verbeurdverklaring een onredelijk zware straf voor haar zou opleveren.

10. De eerste rechter heeft de beklagde terecht veroordeeld tot :

- een bijdrage van 200 euro aan het Slachtofferfonds,
- een bijdrage van 20 euro aan het begrotingsfonds juridische tweedelijnsbijstand,
- de kosten van de strafvordering en
- een vaste vergoeding, die thans 50 euro bedraagt in plaats van 51,20 euro.

Beklaagde is gehouden tot de kosten van het hoger beroep.

De eerste rechter hield terecht de burgerlijke belangen aan.

De herstellvordering.

11. De door de wooninspecteur op 8 februari 2017 bij het openbaar ministerie ingediende herstellvordering strekt ertoe dat het hof zou bevelen dat beklagde het pand een andere bestemming zou geven ofwel het pand zou slopen.

Zoals blijkt uit het aanvankelijk proces-verbaal van 7 december 2016, was het pand oorspronkelijk een eengezinswoning en is het in de jaren '90 opgesplitst in meerdere wooneenheden.

De opsplitsing is krachtens artikel 4.2.1.7°, VCRO vergunningsplichtig. Er is evenwel nooit een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor de opsplitsing van het pand.

De advocaat van beklaagde heeft voor het hof aangevoerd dat er onderhandeld wordt met de Stad om na te gaan of het pand in zijn actuele inrichting (opgesplitst in vijf appartementen) kan worden vergund. Een (regularisatie)vergunning werd evenwel nog niet bekomen.

In die omstandigheden is het integraal herstel van alle gebreken aan de appartementen, teneinde ze te laten voldoen aan de woonkwaliteitsvereisten, als principiële herstelmaatregel niet mogelijk, omdat de onvergunde toestand op die manier zou worden bestendigd.

Derhalve is het hof er krachtens artikel 3.43 Vlaamse Codex Wonen van 2021 (voorheen artikel 20bis Vlaamse Wooncode) toe gehouden de subsidiaire maatregel van herbesteding of sloop te bevelen, zoals ook de eerste rechter heeft gedaan.

Het hof preciseert hierbij dat de "herbesteding" ook kan inhouden dat men terugkeert naar de oorspronkelijke bestemming van het pand, als eengezinswoning.

Wanneer beklaagde kiest voor herbesteding en vervolgens een omgevingsvergunning zou verkrijgen die de opsplitsing in appartementen toelaat, kan zij het onroerend goed daartoe bestemmen, mits zij ook de woongebreken herstelt overeenkomstig de woonkwaliteitsvereisten. (zie Grondwettelijk Hof, arrest nr. 4/2018 van 18 januari 2018, overweging B.6)

12. Gelet op de ingrijpende aard van de herstelmaatregel, moet een maximale termijn van twee jaar worden verleend.

Om de uitvoering van het herstel te verzekeren, wordt de gevorderde dwangsom van 150 euro per dag opgelegd; het maximum van te verbeuren dwangsommen wordt op 200.000 euro begrensd.

De eerste rechter heeft bevolen dat het college van burgemeester en schepenen van de stad ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregelen kan voorzien wanneer beklaagde deze niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn zou uitvoeren. Overeenkomstig artikel 3.47 Vlaamse

Codex Wonen van 2021 beveelt het hof dat ook de wooninspecteur de herstelmaatregelen kan laten uitvoeren. De uitvoeringskosten zullen in die gevallen krachtens het tweede lid van de aangehaalde bepaling door beklaagde te vergoeden zijn.

Tevens machtigt het hof overeenkomstig artikel 3.48 Vlaamse Codex Wonen van 2021 ook de wooninspecteur – naast het college van burgemeester en schepenen van de stad – om de kosten van herhuisvesting te verhalen op beklaagde

Er is geen reden om het arrest uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gezien de in het bestreden vonnis aangehaalde wetsbepalingen,

uitgezonderd artikel 4§3 van de wet van 19 maart 2017 (Begrotingsfonds),

alsook de artikelen:

- 24 en 25 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken;
- 210 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- 42,3° en 43bis van het Strafwetboek;
- 84 van de hypotheekwet;

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied.

Bevestigt het bestreden vonnis, met de enkele wijziging dat het hof de vaste vergoeding waartoe beklaagde is veroordeeld, vaststelt op 50 euro in plaats van 51,20 euro;

Veroordeelt beklaagde tot de kosten van de strafvordering in hoger beroep, begroot op 209,03 euro;

Wat de herstellvordering betreft.

Het bestreden vonnis deels bevestigend, deels wijzigend en aanvullend,

Veroordeelt beklagde om aan het onroerend goed, gelegen te kadastraal gekend onder een andere bestemming – waaronder onder meer de bestemming van eengezinswoning is begrepen – te geven volgens de bepalingen van de VCRO, hetzij de woning te slopen, tenzij de sloop verboden is op grond van wettelijke, decretale of reglementaire bepalingen;

Beveelt dat beklagde dit herstel zal uitvoeren binnen de termijn van twee jaar nadat het gegeven arrest in kracht van gewijsde is getreden, onder verbeurte van een dwangsom van 150 euro per dag vertraging, die zal verbeuren na het verstrijken van de gestelde termijn van twee jaar en na betekening van het gegeven arrest;

Beveelt dat de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad eventueel ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregelen kunnen voorzien op kosten van beklagde voor het geval dat deze door haar niet binnen de gestelde termijn worden uitgevoerd;

Machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de stad om de eventuele kosten van herhuisvesting te verhalen op beklagde

Beveelt dat het gegeven arrest op de kant van de overgeschreven gedinginleidende akte wordt ingeschreven op de wijze vermeld in artikel 84 van de Hypotheekwet van 16 december 1851 (artikel 3.49, §1, van de Vlaamse Codex Wonen van 2021), op kosten van beklagde

*****

Aldus gevonnist door :

- de heer , raadsheer, d.d. voorzitter,
- de heer , raadsheer,
- de heer raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

en uitgesproken (conform artikel 782 bis Ger. W.) door de voorzitter, de heer
in openbare terechtzitting van **18 juni 2021** waar aanwezig waren :

- de heer raadsheer, d.d. voorzitter,
- de heer substituut-procureur-generaal,
- de heer griffier,